

De col·laboració

Amb tots els respectes

per

ORENCI VALLS

Poc avesat a les polèmiques periodístiques, he hauré ensopegat la primera vegada que he volgut exterioritzar el meu criteri sobre un punt que afecta al nostre Sindicat. Així es pot despendre de la lectura del BUTLLETÍ del mes d'abril.

He llegit, he rellegit mantes vegades, l'article sotascrit pel Dr. Presta contestant el criteri contrari a la seva actitud, dirigint-se particularment a mí, com a resposta a l'article que precedia al seu. No sé com agrair la deferència. El fet de què el President deixi, sols sigui per breus moments, el silló preeminent per a contestar a un humil soldat de files, és una acció que honora i parla de la democràcia que es viu en la nostra Agrupació.

Condemnaria la meua actitud, si no pogués destruir el greuge que veig que han provocat les meves paraules al nostre President. Per això m'apresso a una explicació cordial sobre l'abast de les iniciades paraules i que tant han ferit la susceptibilitat del Dr. Presta.

He repassat "El cas del nostre President", i, principalment, m'he deturat en els paràgrafs que han estat objecte de comentari i causants de la contesta virulenta.

Perdoni, Dr. Presta, que confessi que no he vist motiu de queixa. Si prenem algunes paraules isolades, potser sí que poden causar molèstia, però dirigides per a qualificar la situació d'una personalitat representativa, sempre discutible, no poden prendre's en la forma que s'han pres. Almenys jo ho crec així.

No he insultat. Tot el més que he fet és posar

el dit a la llaga. Es veu que he tocat el punt més vulnerable.

No conec personalment el Dr. Presta, però el nom i la seva tasca professional no em són desconeguts del tot. I, d'allò que en sé, no diu res contra la seva honorabilitat.

Diré més. Si malgrat aquesta explicació no queda satisfet el Dr. Presta, arribaré a pregar-li que doni per no dites totes les paraules que l'hagin pogut ofendre. La salut del Sindicat es mereix certs sacrificis. Els metges rurals, avesats a viure més en contacte amb la Natura, en lluita oberta amb elements contraris i primitius, no tenim com els de ciutat aquell sentit delicat de saber dir, amb paraules floges, les coses més càustiques. És qüestió d'ambient. I, el que és més de doldre, és que el defecte s'encomana. Diem les coses amb tanta cruessa que no se'ns pot contestar d'altra manera que emprant el mateix vocabulari.

És per demés que digui, que les paraules que el Dr. Presta ha considerat lleugeres i ofensives no anaven dirigides a la seva personalitat privada ni professional. Sols qualificaven la seva actitud com a President del Sindicat en ocasió d'acceptar un càrrec remunerat. Cal entendre'ns i no sortir per la tangent.

No sóc sol en fer justícia a l'actuació dels companys meritíssims Drs. Sicart, Taxonera, Mias, Girona, Bremon, Abelló, Bonifaci, Vila i Abadal, Celis, Rosell, Masriera, Tost, i tants d'altres, els quals, per llur bona fe, activitat i talent, han aconseguit que el Sindicat i la Mutual